

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Kfv.I.35.800/2015/9. szám

A tanács tagjai: . Hajnal Péter tanácselnök, Dr. Heinemann Csilla előadó bíró, Huszárné dr. Oláh Éva bíró

A felperes: felperes neve

A felperes képviselője: Dr. Csiki Károly ügyvéd (fél címe)

Az alperes: alperes neve, mint a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Közép-magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága (fél címe) jogutódja

Az alperes képviselője: Dr. Tamásné dr. Kajati Zsuzsanna jogtanácsos

A per tárgya: adóhatósági határozat bírósági felülvizsgálata

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes

A felülvizsgálni kért jogerős határozat: Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.K.27.123/2014/16.

Rendelkező rész

A Kúria a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2. K.27.123/2014/16. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 nap alatt az alperesnek 50.000 (ötvenezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 3.432.600 (hárommillió-négyszázharminckétezer-hatszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

- [1] A felperes 2005. február 7. napjától 2010. augusztus 6. napjáig, továbbá 2011. szeptember 22-étől 2013. szeptember 21. napjáig szabadságvesztés büntetését töltötte. A felperes 2003., 2006., 2008., 2009. és 2010. években gyermekeinek és gazdasági társaság részére nyújtott kölcsönt, több millió forint összegben. A kölcsön forrásaként amerikai vállalatai bécsi székhelyű B. AG. Intézménynél vezetett 1995. szeptemberi, illetve decemberi folyószámla összegeit jelölte meg. A cégek

megszűnését követően záróegyenlegként mutató összeg az intézmény pánccéltermében bérlet székben helyezte el, melyből rokonai felhatalmazása alapján vették fel az okiratokban megjelölt pénzeszegeket.

- [2] Az adóhatóság vizsgálta a felperes bevételi és kiadási egyenlegét és 2007-2010 évek az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (továbbiakban Art.) 109. § (1) bekezdése szerinti becslés alkalmazásával állapította meg a felperes adófizetési kötelezettségét. Az eljárás során részletesen meghallgatásra kerültek a kölcsönvevő személyek és a kölcsönszerződésen szereplő személyek a kölcsönadás körülményeire. Mindezek alapján az adóhatóság azt a következtetést vonta le, hogy a felperes nem igazolta, hogy a kölcsönök nyújtására az általa hivatkozott bankban 1995 óta tárolt pénzeszközökből került volna sor, erre figyelemmel terhére 34.326.000 Ft személyi jövedelemadó hiányt állapított meg, mely után 19.327.500 Ft bírságot és 13.713.328 Ft késedelmi pótlékot számított fel. Hangsúlyozta, hogy önmagában a felperes rokonai körébe tartozó magánszemélyek által csatolt nyilatkozatok nem alkalmasak valamely tény hitelt érdemlő bizonyítására, azt csupán az egyéb adatok erősíthetik meg. Részletesen kitért arra, hogy a különböző személyek nyilatkozataiban milyen ellentmondások lelhetők fel, ezek miatt miért nem fogadható el a székben kivett pénz, mint forrás.
- [3] A felperes fellebbezése folytán eljár alperes a 29227695697 számú határozatával az elsőfokú határozatot helyben hagyta. Nem vitatta, hogy az előterjesztett bizonylatok igazolták, hogy a felperes érdekeltségeibe tartozó amerikai társaságok 1995. évi számlaegyenlegei mekkora összegűek voltak, és azt, hogy a felperes a Bank pánccéltermében széklet bérlet. Ugyanakkor hangsúlyozta, hogy a felperesnek nem csupán a jövedelem megszerzését kellett bizonyítani, hanem azt is, hogy az meghatározott időpontban rendelkezésre állt.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

- [4] A határozattal szemben a felperes keresettel élt. Egyrésztől eljárásjogi, másrésztől anyagi jogi jogszabálysértésre hivatkozással kérte a határozat megváltoztatását. Kifogásolta, hogy a felperes jogi képviselője ifj. felperes neve meghallgatásánál nem lehetett jelen és hangsúlyozta, hogy az Art. 109. § (3) bekezdése értelmében jogsértő az alperes határozata, hiszen a 2006. szeptember 15-e előtti vagyonszerzésre szabad bizonyítási rendszert ír elő. Az ellenőrzés nem cáfolta az okiratok valódiságát és több tanú meghallgatására vonatkozó indítványt terjesztett elő.
- [5] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú ítélet

- [6] A bíróság az Art. 109. § (1), (2), (3) bekezdésében foglaltak alapján a lefolytatott bizonyítási eljárásban beszerzett bizonyítékoknak a többi bizonyítékokkal történő összevetése alapján rögzítette, hogy az adóhatóság az őt terhelő tényállás tisztázási és bizonyítási kötelezettségének eleget tett. A vizsgált évek feltárt, az elsőfokú határozatban táblázatban rögzített jövedelmek és kiadások iratokkal bizonyításra kerültek. A felperes bizonyítási kötelezettségének ezzel szemben nem tett eleget. A felperes hozzátartozóinak nyilatkozatai, valamint a felperes jogi képviselője útján a peres eljárás során tett nyilatkozatai a megtakarítás rendelkezésre állását hitelt érdemlően nem támasztották alá. Hangsúlyozta azt is, hogy az eljárás során a Pp. 206. §-ában foglalt szerint mérlegelte, értékelte a tanúnyilatkozatokban, a felperesi nyilatkozatban foglaltakat. Részletesen elemezte ítéletében, hogy mely tanúk milyen nyilatkozatot tett, ezek mennyiben álltak egymással

ellentmondásban. Nem fogadta el az ügy érdemére kiható eljárási hibaként és jogsértésként azt, hogy a felperes fiát, ifj. F. A-t nem a jogi képviselő jelenlétében hallgatták meg. Miután jogszabálysértést nem lelt fel, így a jogszerű határozat elleni keresetet elutasította.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

- [7] A felperes felülvizsgálati kérelmében elsődlegesen a jogerős ítélet hatályon kívül helyezése és a kereset teljesítése, másodlagosan a jogerős ítélet hatályon kívül helyezése és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára történő utasítását kérelmezte. Álláspontja szerint a jogerős ítélet a Pp. 206. § (1) bekezdés és 339. § (1) bekezdésébe ütközik. Kifogásolta, hogy az ítélet elfogadta az alperes eljárását, melyben készpénzforgalmi mérleg felállításával bizonyította a becslési eljárás lefolytatását. Ugyanakkor az alperes a három eltérő időben és személyek között létrejött szerződés kapcsán nem bizonyította a tényleges készpénzmozgást. Ennek álláspontja szerint annyiban jelentősége, hogy mindhárom szerződés aláírásakor a felperes szabadságvesztés büntetését töltötte. Börtönben ugyan lehet szerződést aláírni, azonban pénzt átadni nem. Hangsúlyozta, hogyha elfogadja a Kúria és a Legfelsőbb Bíróság ítéleteiben kifejtetteket - miszerint készpénzes kiadások fedezeteként csak olyan pénz szolgálhat, amelyet bankszámláról felvettek -, akkor jelen ügyben elmaradt annak vizsgálata, hogy tényleges készpénzmozgás megtörtént-e vagy sem. Szerinte az alperes úgy akar adót megállapítani, hogy nem igazolja a tényleges készpénzmozgást, hanem elfogadja a szerződésben leírtakat.
- [8] Kifogásolta, hogy a bíróság nem vette figyelembe, hogy azon események, melyre a tanúkat meghallgatták, már legalább 5-7 éve történtek. Így a tanúk nyilatkozatai között természetszerű ellentmondások lehetnek, de a lényeges kérdés vonatkozásában a pénz rendelkezésre állásában és átadásában megegyeztek. A felperes E. úr tanúvallomásával kívánta igazolni megtakarítását, de a bíróság ellentmondásként értékelte, hogy miért őrizte meg noteszét, amikor már semmi nem kötötte munkáltatójához. Álláspontja szerint erre a tanú magyarázatot adott, mert bár a pénzügyi szabályok csupán 10 évi iratmegőrzést írnak elő, viszont a füzetbe jegyzett információk alapján az eseményekre a későbbiek során is pontosan emlékezett.
- [9] A széf tartalmára és a pénzmozgás igazolására a felperes csatolt elszámolásokat, melyre kezdetben 3 évente került sor, majd a kölcsönszerződések lebonyolítását követően, és ezek az iratok és a tanúk igazolják a széfben történt események megtörténtét, mellyel a bíróság egyáltalán nem foglalkozott. A felperes a kötetlen bizonyítás szabályainak alkalmazásával, tanúkkal igazolta a forrás rendelkezésre állását, melyet a bíróság jogtalanul nem vett figyelembe.
- [10] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában való fenntartását kérte.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [11] A felülvizsgálati kérelem alaptalan.
- [12] A felperes a bizonyítékok Pp. 206. § (1) bekezdése szerinti szabad mérlegelést támadta. A Pp. 206. § (1) bekezdése értelmében a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak egybevetése alapján állapítja meg; a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli, és meggyőződése szerint bírálja el. A Pp. hivatkozott rendelkezése ismeretében a bírói döntés a tények és bizonyítékok analízisén és szintézisén alapuló jogi minősítés,

amely során a bíró meggyőződésének és a törvényeknek alávetett. Ezen alapul az általánosan kialakult és következetes bírói gyakorlat, mely szerint ha a felülvizsgálati kérelem a jogerős ítélettel megállapított tényállást sérelmezi, a jogerős ítélet érintésének csak akkor van helye, ha a tényállás irratellenes, a bíróság a bizonyítékokat - azok egybevetése során - nem a maguk összességében értékelte és ennél fogva a megállapított tényállás nyilvánvalóan okszerűtlen vagy lényeges logikai ellentmondást tartalmaz. Nem állapítható meg jogszabálysértés akkor, ha felülvizsgálati kérelem a bizonyítékok okszerű mérlegelését támadja, mivel a felülvizsgálati eljárásban felülmérlegelésnek nincs helye. A jogerős ítéletben rögzített tényállás felülvizsgálata a Kúria eljárásában csak arra szorítkozhat, hogy a mérlegelés körébe vont adatok értékelésénél nincsen nyilvánvalóan helytelen következtetés. A felülvizsgálati kérelem alapján a Kúria nem végzi el ismételten az alperesi határozat felülvizsgálatát, mivel a felülvizsgálati eljárás tárgya a jogerős ítélet jogszerűsége. [K-H-KJ-2014-401. Bírósági határozat (Kúria Kfv.IV.35.445/2013/7.)]

- [13] A felülvizsgálati kérelemmel támadott jogerős ítélet minden egyes keresetrészre vonatkozóan kifejtette, hogy mely bizonyítékot miként, milyen súllyal értékelt, mely tényt és miért minősített bizonyítottnak. Okfejtése közérthető, logikus, a vonatkozó jogszabályoknak mindenben megfelel, részletessége és teljes körűsége okán nem szorul kiegészítésre, azzal a Kúria egyetért. A kialakult bírói gyakorlatnak megfelelően rögzítette, hogy a felperest terhelte a hitelt érdemlő bizonyítás a széfben elhelyezett pénzösszeg volt a forrása kölcsönnyújtásnak. Vizsgálta, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok mennyiben igazolják azt, és helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy azok legfeljebb csak a széf látogatását igazolják, azonban az abban elhelyezett vagyontárgyakra vonatkozóan hitelt érdemlő bizonyítékkal nem szolgálnak. Egyéb adatok hiányában a széf bérleti szerződés fennállása is csak a nyilatkozatokkal egy sorba tartozó, további megerősítésre váró körülmény: azonban nem voltak olyan további tények, amelyek a felperes és hozzátartozók nyilatkozatával összevetve igazolták volna a kölcsönnyújtott összeg korábbi években történő megszerzését, meglétét.
- [14] A felperes tehát nem igazolta hitelt érdemlően a megtakarítás korábbi évekbeli megszerzését és annak a vizsgált időszak kezdetén való rendelkezésre állását, olyan adózott forrást mely fedezetül szolgálhatott a kölcsönök nyújtására. A kölcsönök nyújtása a felperesnél olyan adózatlan forrást fedett fel, mely után az alperes jogszerűen állapított meg adófizetési kötelezettséget. Így erre figyelemmel nem volt jelentősége annak, hogy a felperes a kölcsönnyújtásakor szabadságvesztés büntetését töltötte, hiszen általa sem tagadottan ezek a valóságban megtörténtek.
- [15] A fentiek alapján a Kúria a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta, mivel az a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott jogszabályokat nem sértette meg.

Záró rész

- [16] A felperes eredménytelen felülvizsgálati kérelmet nyújtott be, ezért a Pp. 270. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó 78. § (1) bekezdése alapján a Kúria kötelezte az alperes 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ára tekintettel megállapított összegű felülvizsgálati perköltségének megfizetésére.
- [17] Ugyancsak pervesztességére tekintettel kötelezte a Kúria a felperest az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. § (1) bekezdése és a költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján határozatonként a feljegyzett felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésére.

[18] A Kúria a pert a felperes kérelmére tárgyaláson bírálta el.

Budapest, 2016. június 30.

**dr. Hajnal Péter sk. a tanács elnöke, dr. Heinemann Csilla sk. előadó bíró, Huszárné dr. Oláh
Éva sk. bíró**